

EN İYİ DİLEKLERİMLE

Elif Kamışlı 1981, Eskişehir doğumlu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini siyaset bilimi, kültürel incelemeler ve psikanaliz üzerine yaptı. Kamışlı, 2004-2008 arasında İstanbul Bilgi Üniversitesi Kültür Yönetimi Bölümü'nde ve 2009'da 53. Venedik Bienali'nde çalıştı, 2010 yılında Roma'da yer alan MAXXI müzesinin açılış sergilerinde küratör asistanlığı görevini üstlendi. 2011-2013 yılları arasında çeşitli galeriler için birçok sanatçının kişisel sergilerini hazırladı. 2017 yılında British Council'ın koleksiyonuna odaklanan "Geçen Gece Bir Rüya Gördüm" başlıklı bir sanal sergi kurguladı ve Castello di Rivoli ve GAM, Torino'da gerçekleşen "Colori" sergisinin eş küratörlüğünü yaptı. 2014'ten beri İstanbul Bienali'nde sergi yöneticisi olarak görev yapmaktadır. Gündelik hayat, psikanaliz ve sanat üzerine yazıları çeşitli dergilerde yer aldı. *Sanat Dünyamız* dergisine düzenli katkılar sağlayan Kamışlı, İstanbul Bienali tarafından yayımlanan İnci Eviner'in sanatçı kitabı *Ortak Eylem Aygıtı: Bir Etüt* (2014) kitabının da editörüdür.

Volkan Aslan 1982, Ankara doğumlu. Mersin Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde resim eğitimi aldıktan sonra Çukurova Üniversitesi'nde yüksek lisansını tamamladı. Kişisel sergileri arasında, "Beni vur! Beni onlara verme!" (Pi Artworks, İstanbul, 2018) "Don't Forget to Remember" (ARTER, İstanbul, 2013) "Volkan" (Maçka Sanat Galerisi, İstanbul, 2011), "İstikrarsız Tekrar" (Pi Artworks, İstanbul, 2011), "Dört" (Pi Artworks, İstanbul, 2009), "Endişe" (Pi Artworks, İstanbul, 2008) ve "Volkan Aslan İstanbul'da" (Under Construction, İstanbul, 2007) yer alıyor.

Aslan'ın işlerinin gösterildiği karma sergiler arasında, "Adventitious Encounters" (2018, Londra) "Home is where the heart is" (Galerie Paris, Beijing, Paris, 2018) "iyi bir komşu" (15. İstanbul Bienali, 2017) "Liman" (İstanbul Modern, 2017) "İstanbul. Passion, Joy, Fury" (Maxxi Museum, Roma, 2016) "Anne ben barbar mıyım?" (13. İstanbul Bienali, 2013) Non Stage (İstanbul, 2013) "Doğa Cennetse Kent Cehennemdir" (Cem Modern, Ankara, 2011), "İkinci Sergi" (Arter, 2010), "Fikirler Suça Dönüşünce" (Depo, İstanbul, 2010), "Too Good to be True" [Gerçek Olmak İçin Fazla İyi] (Delfina Foundation, Londra, 2009), "Once Upon a Time" [Bir Zamanlar] (Bethanien Kunstlerhaus, Berlin, 2009), "Save As" [Farklı Kaydet] (Triennial Bovisa Museum, Milano, 2008), "Unfinished" (BM Suma Çağdaş Sanat Merkezi, İstanbul, 2007), "24. Günümüz Sanatçıları Sergisi" (Aksanat, İstanbul, 2005) ve "12. Yeni Öneriler-Yeni Önergeler" (Borusan Kültür Sanat, İstanbul, 2004) bulunuyor. Volkan Aslan aynı zamanda Unkapanı İMÇ'deki kâr amacı gütmeyen bağımsız sanat mekânı 5533'ün kurucularındandır.

ELİF KAMIŞLI - VOLKAN ASLAN

En İyi Dileklerimle

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5694
Sanat - 271

En İyi Dileklerimle / Elif Kamışlı - Volkan Aslan

Kitap editörü: **Fisun Yalçınkaya**
Düzeltili: **Hande Kurdoğlu**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Kasım 2020
ISBN 978-975-08-4862-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/yapikrediyayinlari
twitter.com/YKYHaber
instagram.com/yapikrediyayinlari

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Sunuş

Sanat profesyoneli ve yazar Elif Kamışlı ile sanatçı Volkan Aslan'ın, 2018'de başlayıp yaklaşık bir yıla yayılan yazışmalarının omurgasını oluşturduğu bir kitap var elimizde. Bu yazışmalar, Volkan Aslan'ın kitapla aynı ismi taşıyan Paris'te Galerie Paris-Beijing kişisel sergisinde gösterilen *En İyi Dileklerimle* adlı filmdeki anlatım formuna ilham veriyor. Ancak sadece bununla sınırlı kalınmıyor. Elif ve Volkan'ın, buluşmaları ve paylaşımları, beraber düşünme, beraber görme, içinden geçtikleri zamana beraber anlam verme çabalarına dair samimi notları içeriyor. Dahası Elif'in deyişiyle 'içlerindeki hikâyeleri dışarı taşımaları'nı, yazmayı, film çekmeyi, tüm bunları anlamlandırma aralıklarını, kayıtlarını kapsıyor.

Volkan'ın mektupları, sözcüklerin somut olarak seçilip, kesilip, birleştirilmesini de içeriyor. Kimi yerde Volkan, Elif'in sözcüklerini kesip yapıştırarak oluşturduğu kısa mektuplarla tekrar ona sesleniyor. Kendi kelimelerinden geçip onun kelimeleriyle yeni cümleler yaratıyor. Mektup aralarına yerleşen siyah beyaz desenler ve *En İyi Dileklerimle*'nin hazırlık sürecinde yapılan çizimlerden seçkiyse bu dönemin sanatçının üretimine olan izdüşümünü örnekliyor.

Kitapta bir de 11 Mart 2020 tarihli söyleşileri yer alıyor. Bu söyleşi Volkan'ın pratiğindeki iç içe geçmişliğe ilişkin araştırmalarını ve aradan bir zaman geçtikten sonra *En İyi Dileklerimle*'yi değerlendirmelerini içeriyor. Yayındaki görseller Volkan'ın pratiğine geniş bir bakış sunarken, sanat üretimindeki akışı meraklısına sunuyor. Kitap, Volkan Aslan'ın Nora Tartaryan'la beraber yazdığı, *En İyi Dileklerimle* filminin de içeriğini oluşturan mektupla sona eriyor.

Volkan ve Elif'in *En İyi Dileklerimle*'nin oluşum sürecini birbirlerinden sonra okurla paylaşmak istemelerinin sonucu olarak ortaya çıkan bu kitabın, ifadenin önemini anlatmasını, ifadelerin çoğalmasını sağlamasını umuyoruz.

Kitap Bige Örer ve İz Öztat'ın da benzer bir süreçte yaptıkları yazışmalardan oluşan ikinci bir kitapla tamamlanıyor. Bu yayını

da *Haz/Cızzz* adıyla yayınevimizden eşzamanlı olarak okurlara sunuyoruz.

En İyi Dileklerle kitabı, filmin kendisi gibi bir süreç, öncesi ve sonrasıyla bakma çabası. Mektupların içinden bir cümleyle bu kitabı okurlarımıza sunuyoruz:

“Burada bitirmek, bir ara vermek istiyorum. Anlatacak daha çok şey var.”

Fisun Yalçınkaya

2018 yılının başında, geçmiş yılların ağırlığı üzerimizden henüz geçip gitmemişken, var oluşumuzun bir parçasına dönüşen sanat üretimini kendine eksen edinecek bir çalışmaya başlamaya karar verdik. Art arda yaşanan şiddetli deneyimlerin etkisiyle sessizleşirken birlikte düşünmenin, dertleşmenin, hatırlamanın ve yaptıklarımıza farklı bir yerden yaklaşmanın ihtiyacı aşikârdı. Daha evvel birlikte çalışma imkânı bulduğumuz sanatçılarla bu defa sürece odaklanacağımız, metropol hayatının ön koşulu gibi beliren hıza karşı yavaşlığı kucaklayacağımız bir çalışmaya yelken açma fikri dönemin tekinsiz havasında bize soluk verdi. 2018'e uzanan altı buluşma, bunları takiben gelen yazışmalar bir doğallık içinde her birimizin üretimini etkiledi; içine sığınabileceğimiz duygusal ve düşünsel alanlar yarattı. Bu fikrin doğduğu karanlık günlerin üzerinden neredeyse üç yıl geçti. Bizi çevreleyen dünyaya ilişkin gelişmeler bu dönemde olumlu bir yöne evrilmedi. Oysa, yine de ayaklarımızın yere daha sağlam bastığını hissettik; her şeye rağmen yaklaşan fırtınaların içinden geçişerek ama tek parça çıkacağımız düşüncesiyle. Marazlı zamanlarda daha fazla hissedilen travmalar ve süregelen yasların bıraktığı düğümler bir dayanışma içinde olmanın güveniyle çözülmeye meylediyordu. Gidenlerin ayrı, kalanların ayrı içinin sızladığı bir coğrafyada birlikte durabilmenin, görünmez yakınlıkların gücü hemen her şeyi mümkün kılıyordu.

Bahar aylarından beri hayatlarımızı radikal bir şekilde dönüştüren pandemi süreci, bu hastalığın insan türünün gezegene verdiği tahribatla doğrudan ilişkisi neyi, neden ve nasıl yaptığımızı sorgulamamıza sebep oldu. Birbirine yoldaşlık etme fikriyle filizlenen bu çalışmanın yayını ise fiziksel buluşmalardan imtina edilen bir dönemde hazırlamak bizim için ayrı bir önem taşıdı.

Yıllar içinde farklı anlamlar kazanacak bu metinlerin oluşturulması sürecinde birlikte yol aldığımız İz Öztat'a ve Volkan Aslan'a teşekkürlerimizi sunuyor, sizlere iyi okumalar diliyoruz.

Bigge Örer & Elif Kamışlı

En İyi Dileklerimle

16-17 Mart 2018

Sevgili Volkan,

En son ne zaman birine mektup yazmıştım, emin değilim.

Belki 1996 yılıydı.

En son yazdığım mektupta neden bahsetmişim, emin değilim.

Belki varoluş sancıları.

Dün eve dönerken dolunay tüm kızılıllığıyla bulutların arasında süzülüyordu. Şişkince, kırmızımtırak.

Ben ona gülümsedim.

Belki o da bana gülümsemiştir.

“Kozmokokmik Öyküler”in* kahramanlarından biri gibi, dayayıp merdiveni aya çıkmak istedim. O yabancı yüzeyden dünyaya bakarken geride bıraktıklarımı hemen özleyeceğimi bilerek.

Ay.

Hep tanıdık, hep bilinmeyen.

Kozmos.

Bugün 1994 yılında tuttuğum günlüğü okudum. Büyüdüğüne şükrediyor insan...

* Italo Calvino, *Bütün Kozmokokmik Öyküler*, çev.: Eren Yücesan Cendey / Şemsa Gezgin, YKY, 364 s., 2015.

En önemsiz detaylar üzerine günlerce düşünürken, canilikleri bir satırda özetlemişim.

Bir sene içinde boğazı kesilen iki insan, bir günlükte iki satırı kaplamış.

15 Temmuz 2016'dan beri evin üstünden geçen uçaklar yüzünden martıları duyamaz oldum.

Lodos. Geldiğine mi sevineyim, uçuş rotalarını değiştirdiğine mi söveyim. Bilmiyorum.

Tuhaf bir tembellik var üzerimde. Çocukluk yadigarı. Kafamı toplayamıyorum. Yataktan kalkıp masanın başına geçemiyorum. Okumam gerektiğini bildiğim halde yatağımın başında yükselen kitapları elime alamıyorum. İçim çalkalanıyor. Sanki lodosta deniz taşıyor. Vapur seferleri iptal edilmiş. Zihnimin bu yakasında kaldım, karşıya geçemiyorum.

Dört gecedir alarmı kurmadan yatıyorum. Tuhaf rüyalar uykuya dalışımı hasretle bekliyor gibi bana kucak açıyor. Sabahları ruhumu kabartan bir histen ibaret olan bu aleme dönebilmek için gözlerimi yeniden yeniden kapatıyorum. Sessizlik. Uzun süre sonra evde yalnızım.

Bu sabah dışarıdan gelen bir kadın çığlığıyla yataktan kalktım. Neredeyim? Hangi yıldayım? Bilmiyorum.

Aynayla karşılaşmadan evden çıkmayı başarıyorum.

Pazar yolları. Yaban otların kokusu.

Halam bir defasında “aynaya bakmasam kendimi hala on sekizimde sanıyorum” demişti. Suret. İçimdeki yabancı.

*Ne uyku ne korku
Ruhumda titreşen
Gri bulutların havası
Beni sana seni bana getiren*

Sanırım bu mektubu sil baştan kaleme almalıyım.

Sevgili Volkan,

Nasılsın? O güzel gözleriyle sana bakan geyiklerin süslediği duvar halısı yerini bulabildi mi? Onu almak için girdiğimiz antikacının beni kaşındıran tozlu odaları bildiğim hiçbir eve benzemiyordu.

Duvar halısı.

Dedemin kardeşini ziyaret ettiğimiz soğuk bayram günlerinde sıkıntıdan en ince hatlarına kadar hafızamda yenisini dokurdum. Karbonmonoksitin zırh gibi tenime işlediği kış gecelerinde pence-reden çoğalan çamurun tekinsiz yumuşaklığında yeşeren renkler; ormanlar ve göller.

Lodos var.

Uçakların gürültüsü zihnimde ayrı bir hat açmış bana aldırma-dan sürüp gidiyor.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor yine, şakaklarımda bir ağrı. Yaş iler-ledikçe yeni huylar gibi yeni hastalıklar da mı edinilir, bilmiyorum.

Ablamın kafasına ince ince doğranmış patatesleri bağlayıp eli çenesine dayalı oturuşu geliyor gözümün önüne. Baş ağrısı. 30'la-rının sonundaydı. Benim gibi.

Senle yaptığımız konuşmaları düşünüyorum. Buluşacağımız gün Rüya'nın hastalanışını, hastaneyi, gecikmemi, uykusuzluk içinde kahveye tutunmamı, Beyoğlu sokaklarında aşağı yukarı yürüyüşümüzü, gördüğümüz sergileri, Torosların tepelerinden İç Anadolu'nun ovalarına uzanan çocukluğun kördüğümle bağlandığı İstanbul'un kalbini.

Gitme, dedi, daha küçüksün.

Gideceğim anne, dedi, sen beni dünyaya getirdin ama benim kendi dünyamı bulmam lazım.

Sınırlardan bahsetmek istiyorum, bir çizgiden, ama önce ara vermeliyim. Yürümek ağrıma iyi gelir diye umuyorum bir mazlunun çaresizliğiyle.

Sokaklarda hızlı hızlı yürürken her yanıma dolduran kalabalıkta tanıdık bir his arıyorum. Beyoğlu. Ne yüzler, ne diller, ne renkler bana bir şey söylüyor. Yürüyorum. Gençlik alışkanlığı kendimi ara sokaklara atıyorum ilk fırsatta, bulvardan meydana yürürken 2013 yazında yapılmış alt geçide bakıyorum. Hamileliğim. Ümitlerim. Ümitsizliklerim.

Yol üstünde buralardan göçmüş bir arkadaşa rastlıyorum. Yolu ailesini görmek için yeniden İstanbul'a düşmüş. Oysa ne çok oldu köye gideli, ne çok kişi köye gitti... Birlikte Isparta yakınları; daha evvel bilmediğimiz baş ağrılarından, her şeyin birdenbire yavaşlamasından. Onun tabiriyle yaratıcı bir yavaşlık bu. Bense halimden hoşnutsuz, akıl melekelerimin geri dönmesini diliyorum.

Çaresiz bir hastalığa tutulan bazı kişilerin, tedavi olanakları tespit edildiğinde uyandırılmak üzere kendini dondurduğunu biliyor muydun? Birbiri sıra dizilmiş metal tüpler. Dünyanın en varlıklı isimlerini muhafaza eden laboratuvar bir şarap fabrikasına benziyor. Simya.

Elimde olsa hiç düşünmeden bu işe girerim gibi geliyor. Aya çıktım ya, şimdi sıra kendimi dondurmakta. Dünyaya nasıl ara versem seçemiyorum.

*Sevmesen ölürdün, sevdin onu öldün...**

* Ezginin Günlüğü, Yastıklı Şarkı, Ebruli albümü, 1996.

Sınırlardan bahsedecektik. Sınırlar.

Yeni filmin için hazırladığın suluboya çizimlere bakıyorum. Bir karenin içinde tek sıra halinde ilerleyen insanlar.

Sınır. Sıkıntı. Sabır.

Evrenin içinde beş yaşında bir çocuğun gözleri.

İnce uzun dikdörtgen bir pencere, ahşap pervaza tutunan parmaklar, cama dayanmış bir burun, sesleri duymaya çalışan kulaklar, görünmeyen görmeye çalışan gözler, milyonlarca kişinin acısını çağıran bir yürek. Sınır. Bir metreyi az aşan bir gövde.

*Elimde bir cüzdan
Sıramı bekliyorum
Yüreğimde bir endişe
Bilinmeyen bir heyecan
Sınırı geçiyorum
Başka bir dünyayı ararken
Kendimi kaybediyorum*

Beden. Bir sınır. Dil. Bir sınır. Karşı köyde yükselen dağlar. Bir sınır.

Her sınır bir ihtimal.

Müziğe yeteneğim olsa, kendimi ezgilerde kaybederdim.

Her sınır bir sıkıntı.

Sıkıntının aldığı en güzel form ise düşler dünyası.

Ağır adımlarla yürünen bir yol. Tekrarlandıkça tavafa dönüşen bir hareket. Başı sonu belli değil. Bağırın yok. Duran yok. O an orada olmaktan, bir çitin etrafında dönüp durmaktan başka ihtimal yok. Şu an burada olmaktan, bu ekranın karşısında arapsaçına dönmüş zihnimi terbiye etmeye çalışmaktan iyisi yok.